

2009-11 Mauritanië

Te veel en te weinig water

Ruim een week geleden reden we van Senegal naar Mauritanië. Het laatste stuk was heet en vochtig. Veel muggen, veel dorst en weinig water.

Als we aankomen is het al donker. Overal in deze vuile zandstad staan grote plassen water. Sommige zo groot als een meer, andere met de breedte van een rivier. En dan de stank, overweldigend. In het soms van smerigheid borrelende water drijven dooie ezels, schapen en geiten en restanten van dieren die niet herkenbaar meer zijn. Bij de vismarkt drijven de restanten vis, bij de vleesmarkt de vellen van het vlees. Bij groente en fruit idem. Ook is er in deze stad geen riool, de meeste mensen hebben geen septic tank en bij wie dat wel hebben drijft alles boven omdat de tank vol water is gelopen. Niets wordt afgevoerd. Dus alles wat borrelt en stinkt zoekt zijn eigen weg. Met puin en afval zijn hier en daar dammetjes gemaakt om huizen en de markt bereikbaar te maken.

In de dure wijk is weinig overlast. Waar dat wel is heeft de overheid vrachtwagens zand gestort om het water op te zuigen en in te dammen.

Het duurt even voordat we een mogelijkheid vinden het familiehuis te bereiken met daar bovenop ons kantoor aan huis.

Voor de deur een meer, aan de zijkant een rivier. Boven alles doordrenkt (geweest) maar nu voorzien van een stevige modderlaag. Het is 3 uur in de nacht, slaap lekker....

Het lijkt me niet mee te zitten deze keer. (Deed het dat ooit wel?)

De volgende dag grote schoonmaak. Aan emmers (vervuild) water geen gebrek. Door de hitte en het harde werken enorme dorst, maar drinkwater? Ho maar. Een half uur door de stad laveren, modder, kuilen, plassen, water en rivieren ontwijken en dan toch drinkwater.

De dag daarna begint onze missie om de papieren voor de bouw van een watertoren in handen te krijgen. Al drie maanden is men daarmee bezig maar nog steeds geen resultaat. Veel mensen van veel ministeries, de gouverneur van de provincie en de Hakim ter plekke (de officiële burgemeester) moeten tekenen en stempelen.

Het aanboren van een bron is in april dit jaar al gedaan en alle toestemmingen daarvoor liggen bij de Hakim. Volgens het ministerie heb je dan geen vergunning nodig om een watertoren te bouwen. Het één is immers een logisch gevolg van het ander. Zonder bron geen watertoren, zonder watertoren geen water.

Dus denk je: geen probleem, de toestemming voor de bron is er, de bron is geboord, nu gewoon gaan bouwen. Het enige dat nodig is, is de handtekening en een stempel natuurlijk van de Hakim. Die is blij met het water voor zijn mensen, zou je denken. Maar hij denkt niet zo. De werkploeg moet het werk neerleggen. Hij heeft niet het recht het te stoppen dus de volgende dag gaat de werkploeg gewoon weer aan de slag. Dan komt de gendarmerie en alles wordt platgelegd. Meer dan drie maanden nu ligt er beton, ijzer, hout, cement etc. te wachten. Het zand is al weggewaaid. De bewaker maakt overuren. Demba wordt gebeld en adviseert de zaak niet hoog op te drijven. Het is beter te werken met instemming van de Hakim om latere problemen te voorkomen. Telefonisch naar Nederland laat de Hakim weten dat hij geen laptop heeft om de toestemming te schrijven en handgeschreven is toch uit de tijd. Hij maakte een duidelijke omschrijving van het type laptop en wat daar aan programmering in zou moeten. Spijtig verklaart Demba dat die mogelijkheid er niet is, maar dat wij hem een laptop voor langere tijd in bruikleen zullen geven. Ondanks de laptop geen toestemming.

Dan zet Demba vanuit Nederland een traject in werking. Demba geeft uitleg hoe belangrijk het is dat de watertoren op tijd klaar is, zodat de zonnepanelen die begin januari komen,

geïnstalleerd kunnen worden. De mensen gaan naar de provincie om toestemming voor de bouw te vragen. Ze zitten daar dagen. Alle papieren met deskundige, uitgebreide beschrijvingen en het plan van de bouw in handen. De secretaris van de gouverneur wil met liefde tekenen maar door de nieuwe president zijn vele werknemers ontslagen, zo ook de vorige secretaris. Voor deze nieuwe secretaris moet een nieuw stempel gemaakt worden. De man die dat moet doen is weg uit Nouakchott. Daarom moeten we allemaal wachten tot deze stempelbouwer terug uit zijn dorp naar Nouakchott komt. Dat kan weken duren en die tijd hebben we niet. Dus zoeken we naar een andere weg.

De minister van publieke werken heeft ons al enkele keren uitgenodigd. Wij brengen haar een bezoek en hebben een goed gesprek. We leggen haar ons probleem voor en zij belooft ons het dezelfde dag nog in orde te maken door rechtstreeks met de gouverneur te bellen.

De gouverneur is echter de stad uit en komt waarschijnlijk zondag terug, welke zondag is niet duidelijk.

Een volgende stap is terug naar de Hakim, om te vertellen van het bezoek aan de minister, zodat hij in afwachting van het stempel op het papier de bouw alvast laat hervatten. Hij laat weten dat hij geen generator heeft en dat dus de laptop niet kan werken zonder stroom. Hier gaan wij niet op in, wat ons weer terugbrengt naar Nouakchott. Dit keer de minister van buitenlandse zaken. Deze heeft een afdeling 'N.G.O.' die hulp verleent aan hulpverleners die hulp nodig hebben bij het uitvoeren van hun werk.

Deze minister is met de president voor een bezoek naar Frankrijk. Dus wachten.

Tot vandaag een stad vol ongewenst water en een bron zonder water.

Hoe moeilijk kan het zijn.

Wordt vervolgd.